

כלה יב ופי' מלכות
ביאה מקדש ס' ו ופי'
מל' מיוחד מלכות י'
סד ג מיי' פיד מל'
ק'ס כלס 3 :
סדר מיי' פיד מלכות
ביאה מקדש ס' ו :
סו ה מיי' פיד מלכות
מיוחד מלכות י' :

במועדו מאי עבדי ביה דלדידיה כיון שאין רוב טהורין לא מידחו
טמאים לפסח שני : **נדרק** דמו ואח"כ נודע שהוא טמא כו' . פי'
בקונטרס שהוא טמא היום או הבשר
וקשה לריב"א דבטומאת בשר ע"כ
לין לא מרלה לאכילה אלא לפטור
מפסח שני וכמ"ד האיך מרלה על
אכילות וכו' נתן דלא בעי אלא גברא
דחיי ואח"כ טועה הא טועה דמרק
ואח"כ טועה הא טועה ואח"כ מרק
לא מרלה לין והיינו לפטור מפסח
שני וע"כ הא דלא מרלי היינו מדרבנן
מדמפליג בין שוגג למוזד וכן אמר
בהאשה רבה (גמ' דף י' וס') והכי
מחייבי ליה רבנן בפסח שני כיון
דמדלוריייהא פטור הוי חולין בעורה
ועוד הא לעיל (דף עה:) תנן נטמא
בשר וחלב קיים אינו זורק את הדם
והיינו מדרבנן דמוקי לה כרבי נתן
וא"כ הא דדייק רב לעיל אס זרק
הורגה היינו אפילו מדרבנן וטועה
קודם זריקה מייירי מוקדמור לא
זרוק ונראה לריב"א דלא מייירי
מתני' אלא בטומאת דם והא דדייק
בגמ' הא נודע ואחר כך מרק לא
היינו להחיר בשר באכילה אבל פטור
מלשכות פסח שני מיהו י"ס ליישב
פירוש הקונטרס דהא דקאמר האיך
מרלה היינו להקטיר האומרות הא
טועה ואח"כ מרק לא מרלה להקטיר
האומרות ופטור מפסח שני :

הוא הדין טועה ואחר כך מרק .
וא"כ ח"כ מאי דוחקיה דר'
שילא לחלק בין טומאה לזריקה כיון
דלאו דווקא קתני במתניתין מרק
ואח"כ טועה ואומר ר"י דר' שילא
לאו אהך קושיא אמרה אלא אמאי
דפריך בהקומץ רבה (גמ' דף כה:)
אהך ברייתא דעל מה האיך מרלה
מזרייתא דקתני דם שנטמא וזרקו
בשוגג הורגה במוזד לא הורגה והכא
חסיק ליה אבז תירוץ דרבינא :
לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ .
וא"כ היכי שייך טומאת התהום
בשרץ והא לא מטמא אלא במוגע
וטומאת התהום אינה בגלוי אלא
מכוסה וטמא בעפר כהן או בלור
כתניא לקמן (דף פה:) ויש לומר
כגון שהכניס ידו בעפר ונגע :
אי בנייר וכי ימות מת עליו אמר
רחמנא . תימה לר"י דילמא
לעולם בנייר ונפקא מינה אס שחט
קרבנות ונטמא דלא מרלי לין וכן
קשה בבבלי דקאמר אלא למ"ד
שומטין וזרקין כו' הא מכל מקום
נפקא מינה אלא שחט פסחו
כפ"י ואומר ר"י דלא בעי למימר
הכי דא"כ תיפסוט דבזבחה גמירי
לא שנה צבעלים ול"ש צכה :
לאו

רבינו תנאל

ישראל היכא דאשפר
הכא לא אשפר חשבינן
ליה כאלו כול זבין :
שלישתן ש' ה' ר' י'
ושלישתן שפאי מתים
ושלישתן זבין אהון
פסאי מתים בראשון
לא עבדי גרילי זבין
על המזרחין והיו לה
פסאי מתים מיעוסא
ומיעוסא נדחין לפסח
שני בשני נמי לא עבדי
דובין ושפאי מתים
בשני שני הו' לוד בשני
רובא ורובא בשני לא
עבדי : **מתני'** הפסח
שנרק דמי ואחר כך
(נורק) [נודע] שחט
פסח הציץ מרצה וכו' .
ושחטא היא ואסיקא
היא הדין דאפילו
נודע שחט פסח
ואחר כך נורק הציץ
מרצה והאי דקאמר נורק
ואחר כך נודע אידי
דבעי מתני ספא נטמא
הגוף אין הציץ מרצה
דאפילו נורק ואחר כך
נודע לא משום הכי
קתני רישא נורק ואחר
כך נודע נטמא פוטמא
דהתם הוי זה מרצה .
בעי רבי בר חמא כון
המרצה בקרבנותיהן
של ישראל הותרה לו
פוטמא התהום או לא
ושחט רבא מהא דתאמי
רבי יהיא לא אמר
פוטמא התהום שהציץ
מרצה אלא בסת בלבד
דייק מדרבנן כמת
בלבד מכלל דפוטמא
התהום בשרץ לא
הותרה אלא לטמן
היה רב יוסף ואמר
לא לעיל כבעלים
דפסח ולמעוטי פוטמא
התהום כוונה דלא
הותרה לין . ואקשינא
ופוטמא התהום כוונה
לא (פוטמא הציץ)
מרצה והנניא רבי ויסי
אמר שומרת יום כנגד
יום ששחטו וזרקו עליה

זבין עכשו נמנחו רוב ניבזר גריכין טו ורובח דניבזר בשני נח עבדי :
מתני' **פסח שזרק את דמו ואח"כ נודע שהוא טמא** . הפסח או
הורה אור
שהיה מרדחא שומאה לא מרדחא ומר סבר
אפילו שומאה נמי מרדחא איתמר יהי
שלישיתן זבין ושלישיתן מהורין ושלישיתן
טמאי מתים אמר רבי מני בר פמיש אותן
טמאי מתים אינן עושין לא את הראשון ולא
השני בראשון לא עבדי הגדילו זבין על
המהורים דלא עבדי בשומאה הוה ליה טמאי
מתים מיעוסא ומיעוסא לא עבדי בראשון
בשני לא עבדי נצפרו זבין עם טמאי מתים
דלא עבדי בראשון הוה להו רובא ורובא לא
מרדח לפסח שני : **מתני'** הפסח שזורק דמו
ואח"כ נודע שהוא טמא הציץ מרצה ג' נטמא
הגוף אין הציץ מרצה *מפני שאמרו הגזיר
ועושה פסח הציץ מרצה על שומאת הדם
ואין הציץ מרצה על שומאת הגוף נטמא
שומאת התהום הציץ מרצה : **גמ'** טעמא
דנורק ואח"כ נודע אבל נודע ואח"כ נורק לא
מרצה ורמינהו *על מה הציץ מרצה על
הדם ועל הבשר ועל החלב שנממא בין
בשוגג בין במוזד בין באונס בין ברצון בין
ביחוד בין בציבור אמר רבינא *שומאתו
בין בשוגג בין במוזד הורצה וזיקתו בשוגג
הורצה במוזד לא הורצה רבי שילא אמר
זיקתו בין בשוגג בין במוזד הורצה שומאתו
בשוגג הורצה במוזד לא הורצה אלא הא
דקתני בין בשוגג בין במוזד ה"ק נטמא
בשוגג וזרקו בין בשוגג בין במוזד הורצה
והא דקתני דם שזורק ואח"כ נודע טעמא
דנורק ואח"כ נודע אבל נודע ואח"כ נורק
לא הוא הדין דאפילו נודע ואח"כ נורק והאי
דקתני נורק ואח"כ נודע משום דבעי למתני
סיפא נטמא הגוף אין הציץ מרצה דאפילו
נורק ואח"כ נודע לא קתני רישא נמי נורק
ואח"כ נודע : נטמא שומאת התהום וכו' .
*בעי רמי בר חמא כהן המרצה בקרבנותיהן
הותרה לו שומאת התהום או לא מי אמרינן
כי גמירי שומאת התהום בבעלים ככהן לא
גמירי או דילמא יבובחא גמירי לא שנא
ככהן ול"ש בבעלים אמר רבא ת"ש דתני
*רבי חייה ל"א אמרו שומאת התהום אלא
למת בלבד מת למעוטי מאי לאו למעוטי
שומאת התהום דשרץ ובמאי עסקינן אי נימא
בבעלים ובמאן אי בנייר מי מהני ביה ^{כבימדיק}
ימות מת עליו אמר רחמנא אלא בעושה
פסח הניחא למאן דאמר *אין שוחטין וזורקין
על טמאי שרץ אלא למאן דאמר שוחטין
וזורקין על טמאי שרץ השתא שומאה ידועה
הותרה לו שומאת התהום לא כל שכן אלא
לאו ככהן ושחט מינה הותרה לו שומאת
התהום אמר רב יוסף לא לעולם בבעלים
התהום שומאת התהום דייבה ושומאת תהום דייבה לא
בשני

הס : **פיץ מרלס** . ופטור מפסח
שני : **נטמא** . בעליו טומאת הגוף
במת : **אין פיץ מרלס** . וחייב לעשות
פסח שני דהא בשעת זריקה לאו בר
מיעבד פסח הוא דרמנא דחייב :
סניר . דלתיב ביה (במדבר ו) וכי
ימות מת וגו' והימים הראשונים יפלו
אם נטמא במת קודם הבאת קרבנותיו
סותר : **פיץ מרלס על טומאת דם** .
ותגלחתו כשירה ומותר לשקות יין
ולטמא למתים : **ואין פיץ מרלס**
על טומאת סוגף . והא *נטמא
בעת הבאת קרבנותיו סותר את
הכל : **נטמא גופו** . בטומאת התהום
בטומאת ספק כדמפרש בגמרא רבי
זה מרלה להלכה למטה מסויי היא
דהותרה טומאת התהום להם כדאמר
בגמרא ובתוספתא [א] מפרש לה הכי
ליד אמרו לו קבר היה עמך בבית
שנכנסת בו תחת האבן שיצבת עליה
וטועה לו עד שלא עשה פסחוא לריך
לעשות פסח שני משעשה אין לריך
לעשות פסח שני . וכן נזיר שהיה
הולך להביא קרבנותיו אמרו לו מת
היה עמך בבית שנכנסת בו וטועה
לו בין עד שלא הביא קרבנותיו בין
משהביא קרבנותיו לריך להביא קרבן
שומאה אבל אמרו לו קבר התהום
עמך בבית שנכנסת בו תחת האבן
שיצבת עליה וטועה לו עד שלא
הביא קרבנותיו לריך להביא קרבן
שומאה [א] ומהו קרבן שומאה אס
ושני תורים ומתחיל למנות נזירות
אחרת . בתוספתא דובחים : **גמ'** ביות
בשוגג בין במוזד . קס"ד להכי
קאמר שזרקו בין בשוגג בין במוזד
ומשני דהאי שוגג ומוזד אשומאה קאי
אבל זריקה בעינן שוגג : **בקרבתוסיין** .
דנזיר ועושה פסח הותרה לו אס
נטמא גופו בספק שומאה וקרבן
יחיד אינו דוחה שבת ושומאה :
כי גמירי . דטומאת התהום מותרת
להם בצבעלים הוא דגמירי אבל
כהן לא : **או דילמא בזבחה גמירי** .
בקרבנות הללו בפסח ובקרבנות
נזיר גמירי דהותרה להם שומאת
התהום של גוף הילכך לא שנה
צבעלים ולא שנה ככהן : **לא אמרו**
טומאת פסחוס . דהותרה בנייר
ועושה פסח : **אלא כמת בלבד** .
אבל שחר שומאות ספק לא הותרו :
וכמאן . במי תארע טומאת התהום
זו דשרץ דקאמר לא הותרה : **אי**
בנייר מי מהניא ביה . אפילו שומאות
דשרץ [ודלוי] לסתור מניינו והבאת
קרבנותיו : **וכי ימות עליו כפי** .
פסח זה שוגג פתאום זה מוזד
בכריתות (דף ע"י) : **סינהא למאן**
דאמר . לקמן צ"ל האשה (דף ע"ה) ג'
אלא לאו ככהן : **לפוטם צבעלים** .
ובעושה פסח ודקשיא לך הא לא
מהניא ביה שומאה אחריתי איכא
בשני

המיינס כחב
דליל עמח]

זכמים כג'

לעיל ע"ז יומא
ז' יבמות כ'
מנחות סה'

זכמים מה'
מנחות ע"ס

זכמים כג'

[לקמן פה:
פ"ש זכמים כג'
ע"ש חז"ל ס"ג

[לעיל ס"ג
ז"ע]

מזי ע"ז

גליון
השנים
תוספת ד"ה
אין בנייר כ"ו